

LRDIS

We know

books

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger. Este membru fondator al trupei pop-rock McFly. Dorind să împărtășească tot ce știe despre ce se întâmplă în realitate în seara de Ajun și cum ajung cadourile sub brad, Tom Fletcher a scris *Crăciunozaurul*. Seria crăciunomagică include alte două volume: *Crăciunozaurul și Vrăjitoarea Iarnă*, *Crăciunozaurul și lista obraznicilor*. În 2017 a publicat *Scârții*, o aventuroasă călătorie în universul ascuns sub paturile din întreaga lume. Tom nu a văzut niciodată de-adevăratelea un scârț, dar e mereu cu ochii în patru.

Gașca Pericol, devenită imediat bestseller, spune povestea unei găști de temut, formată din copii care află că bizareriile pot deveni superputeri.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

GAȘCA PERICOL

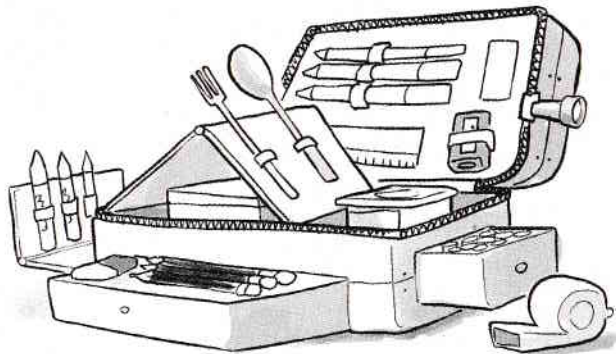

TOM FLETCHER

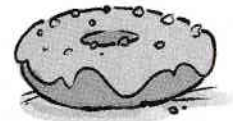
Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

SUMAR

★ PROLOG – FURTUNA 1

IANUARIE 13

FEBRUARIE 35

MARTIE 72

APRILIE 105

MAI 130

IUNIE 170

IULIE 209

AUGUST 248

SEPTEMBRIE 280

OCTOMBRIE 310

NOIEMBRIE 337

DECEMBRIE 379

EPILOG 422 ★

MULȚUMIRI 427 ★

PROLOG FURTUNA

Fulgerul era verde și mirosea a rahat.
Poate că nu-i cel mai bun mod de a începe o carte, știu, dar ăsta-i adevărul. În plus, vreau să vă dau tuturor de știre, încă de la început, că povestea asta e puțin cam *scârboasă*.

Puțin cam *ciudată*.

Puțin cam *neobișnuită*.

Totul a început într-o

**noapte neagră ca smoala
și furtunoasă . . .**

Bun. Furtunile nu sunt chiar atât de neobișnuite, dar asta era altfel. La fel ca și povestea, era un pic *scârboasă*.

Un pic *ciudată*.

Un pic *neobișnuită*.

Și nu numai pentru că mirosea ca un dos de câine, ci pentru că furtuna *asta* nu era naturală.

Se întâmpla deasupra unei străzi liniștite și somnoroase dintr-un oraș liniștit și somnoros. Norii groși și verzi se umflau și se înfoiau furioși, ca o avalanșă pe cer, lăsând doar o spărtură mică prin care se holba sinistra lună plină.

BANG!

O străfulgerare verde-aprins a luminat întunericul, urmată de o putoare de ouă clocite care a plutit printre casele adormite de pe Aleea Fulgerului. Pe urmă a venit tunetul, huruind pe cer, urmat iute de ploaie.

Ploaia s-a revărsat cu găleata peste acoperișuri și grădini, inundând plantele și udând learcă ciorapii celor care-și lăsaseră rufe pe sârmă – căci nimeni nu se așteptase la o furtună ca asta.

ZBANG!

Alt fulger verde a căzut vertiginos, a nimerit un copac înalt și a împrăștiat o ploaie de scânteii pe asfaltul ud, electrizând strada.

Știm cu toții că furtunile cu fulgere sunt înfricoșătoare chiar și în condiții ideale, dar dacă ai fi văzut-o pe asta, ai fi fugit la tine în cameră, ți-ai fi băgat capul sub pernă și poate chiar ai fi scăpat un strop de pipi în pijama.

Nu mă crezi? Întreabă-l pe Franky. El era de față. (N-a făcut, totuși, pipi în pijama. Cel puțin așa ne asigură el, că n-a făcut.)

Urmărea furtuna pe geamul de la bucătărie. A auzit bubuitul puternic al tunetului și a văzut izbucnirile fulgerelor care loveau casele, încărcându-le cu o misterioasă energie verde... Ce nu vedea Franky era cum îi transforma energia aceea ciudată pe unii

dintre oamenii care dormeau înăuntrul lor.

Franky abia se mutase în orașul acela bizar.

A, da – am uitat să spun! Așa se numea orașul:

BIZAR.

N-ai auzit de el? N-aș spune că mă surprinde. Oamenilor nu le prea place să vorbească despre Bizar. Le provoacă **fiori reci,**

piele de găină,

tremurici de arici,

mişcorici epici...

Ai dreptate, poate că am inventat ultima expresie, dar pe lung și pe scurt, oamenii se simțeau cam neînlargul lor, când credeau că vii din Bizar.

De ce?

Pentru că **se știa** că în Bizar se petrec ciudățenii.

În caz că te întrebi unde e locul acesta adevărat și deloc inventat, îți spun. E chiar lângă Londra. Poți ajunge acolo cu metroul, dacă vrei. E la două stații de Ciudățeni, însă în caz că ai ajuns la Nebunești, să știi că ai mers mult prea departe!

Orașul Bizar n-a fost mereu așa cum e azi. Pe vremuri se petreceau acolo atât de puține bizareții, încât puteai chiar să-l numești „normal“. Dar o carte despre un oraș normal ar fi la fel de plicticoasă cum ar fi **să contempli cum se usucă vopseaua**. Vopseaua maro! Vopseaua maro pe un perete care a fost maro și înainte, dar s-a decolorat puțin și a trebuit împrăștiat! Un perete maro din toaleta biroului unui contabil! Nimeni n-ar vrea să citească în veci o carte despre așa ceva.

Stai puțin, despre ce era vorba în cartea *asta*?

Aha, da! Despre BIZAR!

Mă tem să-ți spun că, dacă nu s-ar fi mutat Franky acolo, situația poate că nu ar fi ajuns chiar așa... bizară.

Nu zic că a fost el de vină *pentru tot*, dar dacă Franky nu și-ar fi rugat tatăl să comande pentru cină, chiar în seara cu furtuna, pizza aceea delicioasă cu supliment de brânză, poate că lucrurile ar fi luat o întorsătură foarte diferită.

Cea mai mare prostie dintre toate este că ar fi scăpat nepedepsit, dacă *nu povestea TOTUL în scris*.

Uite un sfat gratis de la mine: dacă vreodată ceva merge rău și tu ești de vină...

NU POVESTI ÎN SCRIS!

(O să-mi mulțumești, într-o bună zi.)

Ți-am spus, ții minte, că Franky era nou-venit în Bizar? Ei bine, când se mutase Franky în Bizar, nu-i păsase că pleca din orașul unde stătuse până

atunci. Din partea lui, un oraș e un oraș, o școală e o școală și un parc e un parc. Urma să aibă parte de ele și în Bizar. Singura de care urma să *nu* mai aibă parte era Danika, prietena lui cea mai bună.

Da, exact. Cel mai apropiat prieten al lui Franky era o fată. Știu ce-ți trece prin cap și răspunsul e **NU!** Nu era iubita lui. Așa credea toată lumea, dar erau doar prieteni la cataramă.

Sincer . . .**Nu te uita așa la mine!****Prieteni.****Cei mai buni prieteni.****Nimic mai mult.****Ai priceput?****BINE.**

Franky și Dani făceau **totul** împreună. Se cățărau cu plăcere în cei mai înalți copaci și mergeau cu bicicletele numai pe-o roată (Dani se pricepea mai bine, chiar dacă Franky n-ar fi recunoscut în veci!). Îi fascina absolut tot ce avea legătură cu spațiul extraterestru și le plăcea să rămână treji și să se uite după sateliții de pe orbita Pământului (arată fix ca niște stele călătoare!). Le plăceau aceleași filme cu zombi, aceleași benzi desenate, aceleași înghețată crocantă cu alune, aceleași gogoși

cu trei straturi de caramel. Se dădeau amândoi în vânt după spaghetetele cu chiftele pe care le făcea mama lui Franky, după puiul deosebit de picant făcut de tatăl lui Dani și după pizza la pachet cu foarte mult supliment de brânză. Și amândoi

IUBEAU,**IUBEAU,****IUBEAU**

cărțile cu superspionul Zack Pericol. Se luau la întrecere cine citea primul toată seria și erau amândoi membri oficiali ai clubului admiratorilor lui Zack Pericol: Gașca Pericol, un grup alcătuit din copii care voiau și ei să ajungă cândva superspioni.

Și se susțineau permanent unul pe celălalt.

De exemplu, când avusese Franky gripă și nu se dusesse la școală. Dani se prefăcuse și ea bolnavă și se strecurase pe geam în camera lui, cu ajutorul unei scări luate din magazia aflată în grădina lui Franky, ca să se uite împreună la filme cu zombi cât era ziua de lungă. (Inclusiv la *Atacul pisoișilor*

ucigași: *Partea a doua*. Adică filmul ăla cu adevărat de groază pe care părinții nu-i lăseau să-l vadă!)

Totul s-a complicat când Dani s-a îmbolnăvit cu adevărat de gripă. Mama ei a spus că bolise deja destul, deci probabil că se prefăcea de data asta, și o obligase să se ducă la școală.

Plus că Franky avusese coșmaruri timp de trei săptămâni, după ce văzuse pisoii ucigași.

Franky și Dani erau precum ketchupul și cartofii prăjiți. Cartofii prăjiți sunt buni și singuri, iar ketchupul merge aproape cu orice, însă nimic nu se compară cu lucrurile astea împreună. Franky știa, prin urmare, că mutatul într-un oraș nou, fără Dani, avea să fie dificil. De aceea s-a hotărât să înceapă să-i scrie scrisori.

Nu, **NU** erau scrisori de dragoste!

După furtuna aceea puturoasă, când lucrurile au început să fie foarte ciudate în Bizar, *trebuia* să-i povestească despre ele celei mai bune prietene.

Așa a ajuns să fie povestit în scris tot ce se întâmplase, iar acum a venit momentul să citești tu însuși scrisorile lui Franky din Bizar. Ca să descoperi

adevărul despre furtuna aceea și despre tot ce a urmat.

Pregătește-te, așadar, să descoperi secretele locului, ale oamenilor și ale...

GĂȘTII PERICOL

IANUARIE

Dragă Dani,

E NAȘPA SĂ TE MUȚI.

Azi-dimineață mi-am împachetat ultimele cărți cu Zack Pericol în ultima cutie de carton subțire și mi-am luat rămas bun de la camera mea din Cenușeni. Știu că Cenușeni e un oraș cât se poate de obișnuit, dar imediat ce a venit ziua cu pricina, chiar n-am mai vrut să plec. Și cred că nici lucrurile mele nu voiau să plece...

I-am spus mamei că gaura din cutie e un semn că n-ar trebui să continuăm mutatul.

— Franky Brown, eu sunt om de știință, mi-a spus, fără să ridice măcar privirea de la cutia pe marginea căreia scria cu un marker gros **BUCĂTĂRIE**. Eu nu cred decât în dovezi concrete. Hai, fuguța! Camionul de mutări urmează să ajungă dintr-o clipă în alta.

M-am dus, deci, și i-am spus tatei despre semn, dar el i-a dat dreptate mamei, ca de obicei.

Am ieșit pentru ultima oară din camera mea. N-am vărsat nicio lacrimă, așa cum spuneai tu că o să fac. Știi ce înseamnă asta, da? Îmi datorezi insigna ta ediție limitată cu Zack Pericol! Știi care, aceea super grozavă care *pare* o insignă simplă, roșie, până când o înclini cum trebuie și apar pe ea cuvintele **GASCA PERICOL!**

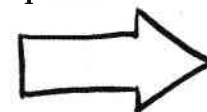
Frate, m-am îndrăgostit de insigna aceea încă din clipa în care a căzut din cutia de cereale Fulgi Pericol pentru Spioni – și a căzut în bolul tău, nu în al meu! Poți s-o pui în plic, când îmi răspunzi.

(SĂ FACI BINE SĂ-MI RĂSPUNZI, DANI!)

Tata spune că cei care se mută în locul nostru vor să transforme camera mea în sală de sport.

SALĂ DE SPORT!

Poți să crezi una ca asta? Am crescut în camera aceea! Am petrecut împreună acolo o mulțime de momente istorice epice, Dani! Mi-a venit în minte excursia noastră școlară la Londra, când ne-am oprit să fotografiem o placă albastră de pe peretele unei case numai pentru că nu știu ce scriitor de care n-am auzit niciodată a scris o carte acolo. Ei bine, dacă Dickens ăla a căpătat o placă numai pentru că a așternut pe hârtie câteva cuvinte, atunci și camera mea merită o placă. De fapt, m-am gândit să fac una chiar eu, înainte de plecare, ca să știe noii proprietari în a cui cameră fac ei sport.

FRANKY BROWN

S-a scobit în nas
de 10 000 de ori

în ACEASTĂ cameră,
între 0 și 10 ani

Problema e că tata a intrat la bănuieli, când l-am întrebat în ce cutie a împachetat ciocanul, așa că n-am mai apucat să agăț placa.

Serios acum, am făcut ATÂT de multe lucruri ne-maipomenite acolo! Am terminat împreună primul joc video, am văzut pe fereastra aceea **PRIMUL OZN**, odată am observat amândoi aceeași stea căzătoare, iar mâna mea a atins-o ACCIDENTAL pe a ta și tu ai crezut că încercam să te iau de mână!

HAHA! I-AUZI!

PFUI!

Până și pătuțul meu de bebeluș a fost în camera aceea. Iar niște străini urmează s-o umple acum cu benzi de alergat și aparate de vâslit.

Până la urmă le-am lăsat pe podea un bilet care s-ar putea să-i facă să se răzgândească.

Se certifică prin prezentul DOCUMENT LEGAL că această CAMERĂ îi aparține în continuare domnului Franky A. Brown. Citind prezentul DOCUMENT LEGAL stabiliți un contract vizual cu domnul Franky A. Brown (proprietarul legal al sus-numitei camere) prin care acceptați că NU VETI transforma acest reper istoric în SALĂ și că vă veți lua abonament la o sală de sport, la fel ca restul lumii. Și că nu veți schimba în niciun fel numita cameră fără acordul scris al domnului Franky A. Brown. Dacă încălcați acest contract, veți suporta grave ~~cosces~~ ~~cospect~~ veți avea necazuri mari cu LEGEA, inclusiv cu poliția sau mai rău — cu un AVOCAT!